

Előfizelési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr.
Külföldre egy évre 8 frt — kr.

Egyes szám ára 6 kr.

Megjelenik hetenként kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZEKELYFÖLD.

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYT

Ifj. Dobay János szerkesztő lakásán.

A lap tartalmát illető közlemények a szerkesztőségben, az előfizetések, hirdetések, nyílt téri cikkek stb. a kiadóhivatalban fogadtnak el.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYT

Szabó Albert könyvnyomdájában.

Hirdetések díja:

minden egyhasábas garmond-
sorért vagy annak térfogatáért
4 krajczár.

Ezenkívül minden egyszeri
közlés után 30 kr belyegdíj
fizetendő.

Nagy és többször közlendő hir-
detményeket árkedezmény-
ben részesít a kiadóhivatal.

A „Nyílt tér”-ben közlendő cik-
kekért szorokint 10 kr fizetendő.

Ki pusztul? Mi pusztul?

Határozottan merem állítani, hogy az ellenzék pusztulása nem a haza pusztulása; dacára ennek hegyen-völgyön hallható e rémes felkiáltás: „Pusztul a haza;” Hogyan pusztul? Mint pusztul? Honnan tudja az ur? — kérdjük nagy ijedten és a kiáltozóhoz lépve, ha lenne szíves bővebb felvilágosítást adni a pusztulásról, ámde mindannyiszor könnyeb-
bült lélekkel látjuk, hogy a kiáltozó ur nem más, mint ellenzéki képviselő vagy újságíró, ki nem annyira a hazát, mint saját házát látja égni. Tudni való pedig, hogy az ilyen ember szokott nagyokat kiáltani.

Nos, hát épen azért bámuljuk e kiáltozást, mert a statisztika az ország vagyoni és forgalmi emelkedését, dacára a mostoha éveknél, de évről évre kedvezőbb színben tünteti föl, sőt örömmel konstatáljuk, hogy a tengeren tuli konkurrenzia által okozott gazdasági válság a magyar gazdalkodóknak kevésbé rendítette meg, s korántsem okozott annyi bajt, mint akár az angol, akár a francia vagy német gazdálkodóknál észlelhető, hol tömeges bukások fordultak elő. Meg-
érezte mi is, sőt meg is szenvedjük, de egyuttal tudomásunkra adatott, hogy ellentállási képességünk nagyobb, mint Európa bármely gazdalkodósságáé, s hogy mire leroskadnánk, a többinek már romban kellene hevernie. A kik tehát Magyarországot pusztulásra hirdetik, tekintsenek szét a nagy világban és meg fogják látni, hogy az, a mit itt észlelnek, nem annyira válság, mint inkább az európai államok válságainak kihatása. Csak gyenge rezgése ama földindulások-

nak, melyek más országokban sokkal erősebb rázkódásokkal és lökésekkel jelentkeznek. Hanem persze a kiáltozóknál nem lát tovább, avagy a mások tájékoztatatlanságát akarja felhasználni, a Tisza-kormányának tulajdonítja mind azt a fogyatkozást vagy kellemetlenséget, melyeket Európa többi államai árasztanak reánk. Tessék a baj kutforrását bedugni és meg fogják látni, hogy a mi pusztán hazai állapotainkat illeti, azon mielőbb segítve. Előbb azonban Európát kell kigyógyítani a betegségből.

Az a nagy ellenzéki kiabálás így választások idején szezon-dolog. A zene szól, a zászló lobog, mert a fürdői évad megnyílt. Borzasztó a nyomor, hanem azért nagyokat eszünk, nagyokat iszunk, mert — hála Istennek — van miből!...

Hogy azonban az elejére visszatérjek, az ellenzék házában égését magam is hajlandó vagyok konstatálni. Az „Egyetértés” csak nem régen visszhangozta a a szélbali kerületek segélykiáltását: „Országos nevű jelölteket ké-
rünk”, más szavakkal: „Ellenkez-
ésben elvesztünk!” Persze, biz-
tatja őket az „Egyetértés”, hogy nem épen kell a hazafisághoz az az országos név és hogy megelégszik a szélbali köz-
pont nem vezérnek való szavazó polgár-
tárral is, hanem a vidék nagyokat ká-
romkodik, hogy nem akarják megérteni. Pedig dehogy nem. Csakhogy nincsen szusz. Egy-egy Ugron, egy-egy Polonyi, egy-egy Orbán Balázs ide-oda elmozog-
nak, de a sok a jóból is megárt; aztán mit csinálhatnak annyi kerülettel? Ha csak országos nevű jelölt kell nekik, így is elvesznek, ha az elsőnél nem, hát a

második választásnál, mikor már nem jut egy Ugronból hatnak is, hanem oda tol-
nak valakit, a kima talán még nem is él.

Bezzeg egészen másképpen van a sza-
badelvi-pártnál. Itt meg azért jajgat a vidék, hogy a jelöltek majd szétszedik. Hat kérője is van egy asszonynak. Nem azért innak a központhoz, hogy jelöltet adjon, hanem hogy ők adjanak városi, megyei vagy országos nevű vezérferfit, a milyen tetszik. Méltóztassanak benne válogatni. Majdnem egy állunk a szél-
ballal szemben, mint Eszterházy állt az angol lorddal, hogy több a juhásza, mint a mennyi annak a juha. Innen s tova annyi avagy több jelöltünk lesz, mint a mennyi amannak szavazója van.

Az lesz tehát az igaz mégis, hogy nem az ország pusztul, hanem az ellenzék. A múlt választás csak három évre szólt, mégsem volt ellenzéki jelöltben fogyat-
kozás. Most kötéllal fogják. Csak egy kicsinyt legyen a neve országos, hatfelé viszik. De az lesz a furcsa, ha egy helyen sem fogják megválasztani. Vederemo!

SZEMLÉ.

A mesterséges bor. Gr. Széchenyi miniszter a képviselőház máj. 20-iki ülésén benyújtotta a bortermelés és borkereskedés védelméről szóló törvényjavaslatot. A javaslatnak (mely a jelen országgyűlésen már nem fog tárgyalás alá kerülni) első öt §-a így hangzik:

1. §. Tilos mesterséges bort forgalomba hozni a nélkül, hogy az határozottan mester-
ségesnek jeleztesse. Tilos bort oly vidék megjelölésével forgalomba hozni, a melyben az nem termett, illetőleg a mely vidék jelle-
gének meg nem felel. Tilos végül a bort oly szőlőfaj megjelölésével forgalomba hozni, a

melyből az nem készült. 2. §. Különböző vi-
dékeken termett, vagy különböző szőlőfa-
jokból készült borok keverése esetén, az ösz-
szeházasított bor oly vidéknek, illetőleg olyan szőlőfajból valónak jelezhető, a mely-
nek az, ize és tulajdonsága szerint, tényleg megfelel. 3. §. Mesterséges a bor: a) ha a borba mennyiségének túlságos megszorí-
tása végett más anyagok kevertettek; b) ha szőlőből vagy mustból nem is készült. 4. §. Az ugynevezett gallizálás és petiotizálás ut-
ján készült bor mesterséges borknak nem te-
kinthetik. 5. §. A ki mesterséges bort üzlet-
szé-
rűleg akar készíteni, tartozik ebbeli szándé-
kát az iparhatóságnál bejelenteni és tizlethe-
lyiségeit megjelölni.

A további §§-ok főbb intézkedései közül még ezeket említjük fel:

A fennebb felsorolt rendelkezések ellen vétők, a bor elkobzásán kívül, 300 frtig ter-
jedhető pénzbüntetéssel, visszaesés esetében pedig a pénzbüntetésen kívül még két hó-
napig terjedhető elzárással büntetendők. Másodszori visszaesésnél e büntetéseken fe-
lül az iparjog is elvonandó. A borknak az egészségre ártalmas és veszélyes minőségére és hamisítására nézve fennálló törvények és szabályok a jelen törvény által nem érin-
tetnek.

Magyarország pénzügyi helyzete mint kortes jelszó. Az ellenzék által a kormány politikájának legfőbbör meg-
támadott pontjai közé tartozik — írja a „Gorrespondance de Pesti” — a pénzügyi kérdés.

Különös örömről lelik abban, ha a ma-
gyar állami háztartás helyzetét a legsöté-
tebb színekkel festik, sőt még azon állástól sem ijednek vissza, mely szerint a pénzügyi helyzet kétségbeesett lenne.

Mi sem igazságtalanabb és mi sem okta-
nabb, mint ezen tulzás. Igazságtalan, mert nem felel meg a tényeknek; oktan, mert kárára lehet az ország hitelének. Igaz az, hogy az utolsó években névleg kiadás a normális mértéken túl eszközöltetett; igaz

A „Szekelyföld” tárczája.

A kinek pechje van.

(Talán humoreszk.)

Saphir, a híres humorista, ki különben éktelen csuf, vereshaju ember volt, mikor humoreszkjeit írta, tükröt tett maga elé, gyönyörködött saját éktelen arcában, s a jámbor németeket igen gyakran megnevettette.

A magyar humoristának könnyebb a hely-
zete, mivelhogy a magyar sokkal könnyebben nevet, mint a német, a ki oly közönyös a dolgok iránt, mint épen a „Budapesti Köz-
löny”.

A két nemzet jellemzéséről valahol olvas-
tam, hogy Európa szakácsné egyszer rák-
levest főzött s rákokul a különböző nemze-
teket dobta be a forró vízzel telt bögrébe. A magyar rák egyet lóditott a farkán s kiug-
rott a bögréből és valahányszor visszadob-
ták, legalább jót-jót csipett ollójával a sza-
kácsné kezén, de nem hagyta magát.

A német rák? Meghunyáskodva dugta ki
árva fejét és így sohajtott: „Felséges exzel-
lenciás szakácsné! Könyörgöm alássan,
nem méltóztatnék-e megengedni nekem vala-
hogy, hogy ebből a forró vízből egy kicsit
kimásszam?” stb.

De arra már igazán nem emlékszem, mi-
képen főzte és tálalta fel Európa a világnak

azt a forró kását, a mely semmi esetre sem lehetett valami könnyű étel; de nem is aka-
rom én azt elbeszélni, hanem áttérek a cor-
pus delictire: Lepényessi Tóbiás uramra, a ki minden tekintetben derék ember.

Ott él ő a faluban egyetlen fiával: Thimo-
theussal.

Hogy miért hívják őt épen Thimotheus-
nak s miért nem Pistának vagy Jánosnak, annak igen szomorú története van.

Ősi hagyományos szokás volt ugyanis e
családban, hogy minden tag név- és születési
napját hét vármegyére szóló derendóciával
ülje meg. Lepényessi ur felette fősvény em-
ber lévén, gyermekeit azon névre keresztel-
tette, a melyet a kalendarium a születés
napján mutatott. Így név- és születési ünnep
egy füst alatt tartatott meg, a mi nem kis
fénnyt vet Lepényessi uram sparolási tehet-
ségére. És Thimotheus pedig adjon hálat az
egyek urának, hogy nem Sári avagy Zsuzsi
napján született.

Anyjának volt szerencséje ezelőtt 10 évvel
elköltözni ez árnyékvilágból, s azóta Lepé-
nyessi uram maga ápolgatja fiát hol szép
szóval, hol vizes kötéllel. Mert tudnunk kell,
hogy Thimotheus poetáskodik is és apja fel-
fedezvén benne az isteni szikrát, rögtön áz-
tatni kezdé a kötelet. A kura nem is téveszté
el hatását.

Lepényessi felesége halála óta nögyülölő.
Feleségének ugyanis, akármilyen különös,

de ő parancsolt. Csak azt volt szabad tennie,
a mit ő megengedett, s hogy mégis bele-
egyezése nélkül merészelt meghalni, talán e
miatt gyűlölte meg az egész nemet.

Hanem egyszer Lepényessi uram levettette
zárkózottságát. E változást egy levél okozta,
melyben Kakasd nemes városának müked-
velő-társulata őt a szent célt előmozdítása
tekintetéből közreműködésre szólítja föl oly
szép szavakkal, hogy ellentállani lehetetlen
volt.

Egy falu leégett, kiöntött a Duna, a lom-
niczi csucs viz alatt; kaszinó egylet, kisdé-
vő-egylet, önmivelődési, temetkezési, vivő-,
rákász-, borászati, korcsolya-egylet, muze-
um, husz-harmincz egylet kíván segélyt. Le-
pényessi elfogadott egy szerepet. Moliere
halálát fogják adni, ő lesz Moliere. Hogyan
fognak belőle költsőt maszkirozni, nem tu-
dom. A szerepet elküldötték neki, meg is
tanulta. Holnap indul a főpróbára s holnap-
után játszik Kakasdon.

Mielőtt szekerre ült, fiának jó tanácsokat
adott, Thimotheus pedig apja távoztával így
kiáltott fel:

— Oh költészet, oh vizes kötél!

Lepényessi uram még ki sem ért a falu-
ból, midőn egy alak nagy kiáltozás közt ro-
hant utána:

— Lepényessi ur, kérem, az istenért, áll-
jon meg!

A szekér megáll, ő hátranéz, hát Krinoli-
nos Orsolya áll előtte egy kis leánykával.

Lepényessi összeborzad:

— Jaj, hát ezt a sántát mi hozta ide?

— Ugyan kérem, szomszéd ur, vigyen el
minket a legközelebbi vasuti állomásra. Ta-
lál ön is arra megy. Egy lovam megsántult.
Összekerestettem minden szekerezt, de sehol
sem kaptam; az inasom olyan gyáva, pedig
6 éve, hogy nálam lakik; árván fogadtam
fel, mint ezt a kis leányt. Oh, mert én nem
tudom nézni a szenvedőket; az egész vilá-
gon segítenék, ha lehetne. Jaj, olyan szíve-
len a világ! Én nem tudom, ha soká így
lesz, hova jutunk. A szomszédok ellenségei,
soha egymást meg sem látogatják... Ké-
rem, Lepényessi ur, vigyen el az állomásra.

— El vagyok vesztve! — gondola Lepé-
nyessi, de hangosan így szólott: — Kérem,
csak tessenek felülni!

— Jaj, ezer köszönet, uram! A kis pudli-
mat is felveszem. Ah, csak hogy már fenn
vagyunk! No, Czili, köszönjön szépen a bá-
csinak. Így! Oh, ezer bajom van, édes Lepé-
nyessi ur; az ember soha sem nyughatik,
örökké lótnia-futnia kell; azt sem tudom,
hol a fejem.

Mielőtt ez urhölgy pergő nyelvét tovább
kisérnők, be kell őt mutatnom olvasóimnak.

Ez a Krinolin-családnak egyik sarja, a
mely család fája Nimródig fölvihető, honnan
Ádám és Évaig már csak egy macskaugrás

azonban az is, hogy az ország adóképesége állandóan növekszik.

Ezt bizonyítják az állami pénztárak kimutatásai, melyek majdnem rendszeresen a bevételek spontán növekedését tüntetik föl. Az egyenes adók jelentékeny ágaiban még soha sem mutatkozott hiány, de az előirányzottnál nagyobb bevétel igenis gyakran lett elérve. A közvetett adók néha a jövedelem kevesbedését tüntették ugyan föl, de ezen irányzat nem volt állandó, hanem ellenkezőleg itt is szaporodó bevétel mutatkozik.

A kölcsönök részben mindenesetre a deficit fedezésére szolgálnak, csak hogy ezen deficitet kiválókép produktív kiadások okozták s így az adósságok a befektetések által kompenzála vannak.

E körülményt különben az európai pénzpiacokon minden agitáció dacára pontosan ismerték.

A magyar aranyjáradék az európai tőzsdék legkedveltebb értékei közé tartozik; a papíráradék pedig, melynek elhelyezésére leginkább a belföld van igénybe véve, mindenfelé a leghatározottabb kelendősegre talál, a mi világosan bizonyítja, hogy a pénzügyeink vezetése iránti bizalom magában az országban szilárd alapon nyugszik és az ellenzék támadásai azt meg nem ingathatják.

A német trónörökös betegsége. Az a hír, hogy a német trónörökös élete veszedelemben forog, mert baja — nyelvérk — sokkal súlyosabb, mint eleinte gondolták.

A forrongó Belgium. Brüsszelben nagy munkás-tüntetések voltak. Vagy hét-száz munkás gyűlt össze a minisztériumok palotája előtt, majd a királyi kastélyhoz vonult, mely rendőrséggel volt megrakva. A demonstráló tömeg innen a flandriai gróf palotája elé húzódtott. A rendőrség néhány tüntetőt elfogott.

Tisza Kálmán beszéde,

melyet a képviselőház május 21-én tartott ülésében válaszul adott Irányi Dániel azon interpellációjára, hogy igaz-e vagy nem a „Nord. Allg. Ztg.”-nak a kettős monarchiának s Oroszország között Bosznia és Hercegovina megszállására vonatkozó megegyezést tárgyaló állításai.

Tisztelt ház! Midőn az interpellációra felelek, tekintettel annak indokolására és tekintettel arra is, hogy ily természetű kérdésben, mely évek során áthúzódott fontos eseményekre vonatkozik, s melynél egyes szavak értelmezése is befolyással bír, egy rövid szóval felelni nem lehet, kénytelen vagyok kissé bővebben, bár azért nem hosszan szólni.

Tudva van, hogy az orosz-török háborút megelőzőtt években az volt politikánk vezéreszméje, hogy a Törökországban élő ke-

resztények sorsa, a török birodalom épségének fentartása végett, békés uton javítható.

Az események további folyama alatt ki-tűnt, hogy a béke és a bennünk avatkozás érdekében kifejtett törekvésünk dacára, Oroszország a vele fájrokon kereszténynepek felszabadítását írva zászlójára, azon a ponton áll, hogy Törökországnak hadat izenjen.

A monarchia semlegessége lett tehát elhárítva, de kötelessége volt külügyi politikánk akkori vezetőjének megfontolni azt, hogy a háboru folyama alatt, vagy annak következtében oly átalakulások állhatnának elő a keleten, melyeket saját léteérdekeinek szempontjából nem tűrhethnénk el.

Ilyen viszonyok között és hogy a monarchia érdekei minden eshetőség között lehetőleg megóvassanak, folytak Oroszországgal ama tárgyalások, melyekre az interpelláló képviselő ur hivatkozott.

Külügyi kormányzatunk ezek alatt is rágaszkodott azon álláspontjához, hogy maga részéről a török birodalmat illetőleg a statusquo fentartását óhajtja, de egyúttal, miután a monarchia békéjét szemben Oroszországgal is meg akarta őrizni s miután ezen tekintetben Oroszország is közreműködött, nem gondolva soha arra, hogy az utóbb nevezett hatalomnak a keleten szabad kezét engedjen, a lehető eventualitásokkal szemben is már előre állást kellett foglalnia és megjelölnie egyfelől azon eseteket, melyek a semlegességből kilépésre kényszerítenék és másfelől azt, hogy azon esetre, ha a keleten a birtokviszonyokban változások fognának mégis bekövetkezni, mik lennének azok, a melyekbe a monarchia meg nem fogna egyezni.

Ezen tárgyalások folyamán nyíltan kimondatott az, hogy monarchiánk Bosznia és Hercegovina birtokára nem vagyunk, sőt inkább azt óhajtja, hogy ott a célba vett reformok létesítése mellett a török hatalom, ha képes arra, hogy ezen velünk szomszédos tartományokban az állandó csendet és rendet biztosítsa, fenmaradjon, de ha ez lehető nem lenne, mást ott nem tűrhethnénk és magunknak kellene, hogy azon tartományokat elfoglaljuk.

Ezen tárgyalások eredménye volt az emlegetett megállapodás, melyben Oroszország a mi álláspontunkhoz hozzájárult és mely létrejöttékor a barátságos Németországgal is közöltetett.

Meg kell még mondanom az itt annyiszor hallottakkal szemben, hogy ebben a török

birodalomnak köztünk és Oroszország közötti felosztásáról szó nem volt s ismételnem, hogy ama megállapodás általában nem egy együtt érvényesítendő akciónak képezte alapját, de bizonyos netalán ellenünkre bekövetkező eventualitásokkal szemben monarchiánk érdekeinek biztosítását célozta, mire idejében törekedni, minden kormánynak kötelessége.

Következett a san-stefanoi béke, mely nem felelt meg azon feltételeknek, melyek ama megállapodásokban lefektetve voltak. Külügyi kormányzatunk erőlyesen felszólalt ellene és ily viszonyok között jött létre a berlini congressus, mely ama béke feltételeit, mint mindenki tudja, lényegesen megváltoztatta és monarchiánknek a mandatumot Bosznia és Hercegovina occupációjára megadta.

Hogy miben ellenkeznének ezek azzal, hogy Bosznia és Hercegovina occupációját alkalmából a berlini congressusra hivatkoztunk, s miért okozná, hogy kormányaink hitelt érdemlő volta kétségbe vonatnék, nem értem, midőn ama megállapodások folytán nem, de csak is a congressustól nyert mandatum alapján hajtottuk végre az occupációt.

Az ügy egész folyamában külügyi hivatalunk eljárása a török birodalom érdekeit mindig tekintetbe vette a lehetőség határai között, ellenséges vagy önző indulat senki iránt sem vezette, s épen azért eljárása nem adhat okot arra, hogy jó viszonyunkat bármelyik külhatalommal szemben megingat-hassa.

Egyes phasisai felett ennek itélni különben csak akkor lesz lehető, ha az összes erre vonatkozó iratok összeállítva fognak a közönség előtt állani, a mi azonban ma még meg nem történhetik.

A külpolitika akkori vezetője s én magam, ki azon politikát támogattam, kell, hogy addig az elmondottakon kívül megelégedjünk azzal, — s ez talán nem csekélység — hogy rámutassunk, mint ama politika következményére, a megváltozott helyzetre, melyben ma a keleten állunk s melyet általában ma a monarchia Európa hatalmasságai között elfoglal.

Kérem a t. házat, méltóztassék válaszat tudomásul venni. (Általános élénk helyeslés.)

pár szép ökröt; 180 frtot adtam ki érte ebben a sanyaru világban és 45 frtért meg egy igás szekeret vettem az ostorossal, a kit, közbe legyen mondva, most eresztettek haza a katonaságból. Boszniában volt szegény; ott is hagyta mind a két fült. Elég az hozzá, hogy megválaszt egy könnyű szekeret, jó vasast, erős tengelylyel, befogja a két ökröt, úgy talál együtt, mint egy pár csizma. Jól van. Haza jönnek s mikor az udvaromon vannak, akkor veszem észre, hogy vége mindennek! Még most is oda vagyok, ha reá gondolok. Képzelve Lepényessi ur a roppant szerencsétlenségét: ki volt esve az egyik kerékszeg ...

— Ah, kérem, hiszen az még csekély baj, ha csak a kerékszeg esett ki — szolt Lepényessi, mintegy megadva magát sorsának.

— Kicsiny baj? Ugyan, Lepényessi ur, igen csodálkozom, hogy gazda létre így beszél! Ezeket önnek mind tudnia kellene. Teszem azt: a Berettyó hidján, a mint áthajtott a béres, esett ki a kerékszeg. A kerék kihullott volna, a szekér a mélységbe esett volna, az ökröket mind maga után huzván; zsekért, ökröket mind elveszett volna, s mindjárt 225 frt kár. De ez még csak semmi! Nem volna, mivel szántassak jövőre, nem termett volna egy szem gabonám sem; éhen veszttem volna, vagy koldulnom kellene, és most nem lehetnék itt!

— Oh, vajha így volna! — mormogja Lepényessi a bajusza alatt, és már örülni kezd, hogy utitársnője befogta a száját; de öröme igen korai volt, mert Orsolya így folytatta:

Meghívás.

Városunk szabadelvű választó polgárait hazafias tisztelettel felkérem, hogy a folyó hó 27-én délután 4 órakor az Unió-kertben tartandó pártgyűlésre megjeleni sziveskedjenek. E gyűlés tárgyai a következők:

a) Az elnök lemondó levelének beterjesztése.

b) Elnök-választás.

c) Képviselő-jelölés.

Kézdi-Vásárhelyen, 1887. május 24.

Ifj. Kovács Dániel,
szabadelvűpárti alelnök.

T a n ü g y.

Mely külső befolyások mozdítják elő és melyek gátolják a népiszkolai tanító működését?

(Felolvasatott a háromszéki megyei tanítótestület orbai járáskörének 1887. május 12-én Léczfalván tartott gyűlésében.)

(Folytatás.)

2. Az iskolaszék, illetve gondnokság, ha ennek tagjai az ügy szellemét felfogva és általa áthatva cselekednek, mondhatni csaknem egyik legfőbb tényező a népoktatás munkájában segítők között. Tekintsünk meg egy iskolaszéket, melynek mindenik tagja az értelmiséghez tartozik; bizonyára a hatásköréhez tartozó iskola mintaszerű, s ha igen is, de kevés követelni valót hagy fenn. Az ilyen iskola hódít.

A törvény kimondja, hogy az iskolaszéknek tagja nem lehet, ki írni és olvasni nem tud; ez igen kevés követelmény, mert hány iskolaszéki tag van, ki nevével egyebet alig tud lemezni, de azért ő mégis, mint az iskolaszék tagja, — megjegyzendő, hivatásán nem érti — azt hiszi, hogy intőző kéznek van a tanító fölé állítva; a tanítót közös szolgának s magát föltötte hatalomnak érzi. Az ilyen tagokból álló iskolaszék a mire hivatva van, t. i. az iskola fentartásáról gondoskodni, nem tájékozott, s e tudatlanság szokott legtöbbnyire oka lenni a tanító nyomorának s az iskola minden tekintetben való pangásának.

Néhol akad olyan egyén, ki, hogy adandó alkalommal fölényét fölhasználhassa, a nevelés-ügy felkent bajnokának hirdeti magát, a törvénytől eltérve szemeli ki az iskolaszék tagjait, kik közt — természetesen — akadály nélkül elnökké magasodik. Ezután ő a mindent akaró, tevő és végrehajtó hatalom, a tagok pedig az elnök szavára a körülmények kívánalmai szerint igen-nel vagy nem-mel

— Ez volt az egyik. A második bajoskodásomat is rögtön elbeszéltem; rövid lesznek. — Hé, Imre! messze van-e még az állomás? — kiált ki kocsisának.

— Három éve, hogy megvásároltam azt a birtokot, a hol lakom. A kötlevelet még az a nótárius csinálta, a kit a multkor temettünk el. Szép kis árva leánya maradt, magamhoz venném, de Isten látja lelkemet: nem győzöm a sok kiadást; most is 14 embernek kell enni adnom az ostorossal együtt, hanem ezt nemsokára el fogom csapni, mert tovább ennek se török. Virágoskender-nyővőskor lesz esztendője, hogy nálam lakik s mégsem tudta betanulni a házi rendet. Így hát nem vehetem magamhoz a leányt és neki szenvednie kell; különben türeke és szenvedőké a menyneknek országa. Mondom, ezt a birtokot megvettem; megvettem, mondom, azon jó hiszemben, hogy már most magam gazdálkodhatom. Gazdálkodtam is úgy, hogy becsületére vált volna akármelyik földesurnak. Egyszer csak egy végzést kapok; erre úgy megijedtem, hogy egy cseppbe mult, hogy el nem ájtam. Kitűnt, hogy az a gazember Náthán, az árendás, a kitől, szó köztünk maradjon, 300 frtot vettem volt kölcsön! 120% kamatra, most beperelt, fizetni nem tudtam, birtokomra tábláztatta és az árverés a jövő hónap ... Itt nem folytathatta tovább, mert Imre bekiáltott:

— Téns ur, instálom, helytt vagyunk, megérkezünk.

Lepényessi hálás szemeket vetett az ég felé. Orsolya köszönetét akará kifejezni, de Tóbiás közbevágott:

van. Azon ára a családnak, melytől Orsolyánk is származott, Árpáddal jöve az országba és itt jelentékeny hódításokat tettek főképp az agglégények között.

Orsolya e faluban született; keresztelőjére emlékeznek a falu vénei.

Az egész alak egy tekintélyes kutághoz hasonlítható, melynek tetejére a golyarakott fészket, illetőleg ő maga frizurát, melynek tekervényes csigái hegyes vállaira omlanak. Haja inkább varjú-, mint hollószínű, s nem annyira az éjhez, mint szürkülethez hasonlítható.

Foglalkozását illetve, főképp perlekedéssel van elfoglalva, melyről szörnyű sokat beszél. Egy kis leánykát fogadott fel, vélvén, hogy a „Kakasdi messzelátó” című lapnak, ha nem is a „Hymen”, de legalább „Jótékonyság” rovatában megemlékeznek róla, azonban a helybeli kántor még nem ért rá, tudósítani a vidéki lapot.

Lepényessi kétségbe volt esve, hogy miként fogja a hosszú utat kiállani. Orsolya pedig folytatta:

— Nem tudom, mit tevő legyek, szomszéd ur; gazdaságom mindig pusztul napról napra. Az idő sem kedvez. A cselédek rosszak. Magam pedig nem lehetek mindenütt. A minap is ...

Lepényessi felsohajt:

— Oh, szent Habakuk!

— A minap is, mondom, fogadok egy cselédet, épen András Pistának az öcsését, a kinek az apját gyujtogatásért bezárták, pedig azt csak én tudom, milyen tisztességes, becsületes ember volt ő, a faluban, hanem

mégis rásült a bün. De, hogy rövid legyek, azt az András Jankót felfogadom, ígértem neki 40 frtot váltópénzben s két pár fejelés csizmát egy esztendőre. Jól van. Első héten úgy vágta a fát! pedig erős, nyers fa, a minap vágattam a „Tölgyes”-en; ott is meggyúlt a bajom a kerülővel, saját kerülőmmel! Nem akart a semmirekellő fát adni a sajátomból; ha én magam nem megyek ki, még fát sem kapok ebben a hideg időben. Felvágta, mondom, becsületesen a fát. Aztán egyszerre két véka törökbuzát vitt a száraz malomba, a falu végére, öröltetni; mert, közbe legyen mondva, az ünnepekre egy kupa lisztet sem volt, pedig azt csak én tudom, hogy milyen állapot, ha nincs a háznál örölt. A bolti lisztet meg nem szeretem, mert az az átkozott gőzmalom mindig megégeti, s milyen boszúság! a kovász az ilyen lisztből nem kél meg s olyan kenyere lesz, mint egy-egy palacsinta. A Márton molnár meg jó emberem, mindig becsületes lisztet öröl lapos korpára s nem vesz oly irtóztatós vámot. Oh, mert mindenfelől nyuzzák, huzzák az embert! Most is elküldöm Jankótól a törökbuzát. Jól van, elviszi. Utközben betér az Iczikhez és — uram fia! történt-e még ilyen hallatlan vakmerőség? — az az eddig oly hűséges inas — oh, jaj, a boszúságtól nem tudok hova jutni! — az az átkozott fiu beivott belőle egy itczt.

— Türelem, ne hagyj el! — sohajt Lepényessi s fogai vaczogtak.

— Ilyen most a gazdaember sorsa. Semmi vé teszük a rossz cselédek. Elrontják az iga-vonó marhát. A mult vásáron vettem egy

felelő gépek. Ha az ilyen egyén önzetlen tanúgybarát s ennek heve melegíti kebelét: a közséj jó szelleme, gyémántszeje; de ha az elnöki czim hiuságának hizeleg, vagy egyéni céljának lepleül szolgál: ott férge az iskolaügy életfaja, az egyenetlenség magva hintetik el. Az a tanító, kiaz elnöki czimnek bámulója, derék ember s az egész iskolaszék által szeretettetik, szóval dicsőül, idvezül; a ki pedig az elnökséget csak annyinak nézi, a mennyi tulajdonképen az, annak minden eljárása ferde, azt nem szereti senki és — számtizött. Im, ez a tanítók közti meghasonlás leggyakoribb oka, a mit az iskola érez meg leginkább; így válik a külső támogató befolyás belsőleg gátló gyűlölséget libegő sáttánná. Épen ezért ohajandó volna, hogy az iskola fentartása és ellenőrzése körül a teendők inkább kevesebb tagot számláló, értelmi fejlettség- és jellemben kivált egyénekből alakult testület kezébe tétetnének le, szóval lenne e testület mintakép s a tagjai sorába jutás az illetőre megtiszteltetés.

3. Könnyítik, sőt kellemessé tehetik a tanítói működést azok, kiknek gondjaira van bízva a felnöttek szellemi nevelésügye, mert azoknak kezei nyithatnak, egyengethetnek leginkább utat az iskola küszöbén keresztül majd leendő hiveik számára. Ők azok, kiknek vigaszt és biztatást nyújtó szavai az ellen-szenv kérégt feltörni s a nép szívébe beültetni képesek gyermekük javára az oktatásügy iránti szeretetet, részvétet. Az a lelkes, ki a tanúgynek nemcsak látszólagos hive, hanem a tanító munkálkodásának igazán támogatója, az a lelkes az ő anyaszentegyházának alapkövét veti meg a növendékek lelkében, mely biztosan épül hatalmas épületté, vallásosan érző és értelmesen gondolkozó hivekké. És lehet-e valakinek boldogítóbb tudata, mint az, ha látja, hogy hivei az ő támogatása mellett lettek valóban emberekké?

(Folyt. köv.)

Vajna Mihály.

V i d é k.

Altörja, 1887. május 21.

Tekintetes szerkesztő ur!

A politikai mozgalmak terjedelmes falucskánk honszerető polgárainak kebelében is élénk visszhangra találtak. Bárha az ellenzék is próbákat tesz, a kísérletekből ítélve, termékeny talajra nálunk nem talál. Ismerjük mi már jól az álprófétákat, s keserves tapasztalatunk az, hogy ellenzékeskedő eddigi képviselőink érdekeinek áldozatára

— Ne tessék hálálkodni; szívesen elhoztam, csak hogy már itt vagyunk! Sietnem kell, tovább nem hallgathatom. Kérem, beszélje el mások.

Ezzel elrohant az indóházhoz jegyet váltani Kakasdig. Mikor kijött, már kiáltották: — Kakas! tessenek beülni!

Lepényessi eszeveszetten rohant egy kupénak s libegve veté magát bele...

— Az árverés, mondom, jövő hónapra tüzetett ki — szólalt meg Orsolya hangja a kupé másik szögletéből.

— Nagy ég! Konduktor, konduktor! más kupét! — ordit Lepényessi torka szakadtából, de a vonat épe pillanatban megindul és Tóbiás vészkiáltásai a zajban vesztek el.

— És nekem most mennem kell Kakasdra tárgyalásra. Az egész ügyet rövideden mindjárt elbeszélem.

No de Lepényessi mégis megszokta.

— De asszonyom, hagyjon nekem most már békét; fáradt vagyok, nyugalomra van szükségem.

— Kérem, — vágott közbe Orsolya — igen rövid leszek. A mint az árverés kitűzetett...

— Ugyan, asszonyom, a mi sok, a sok! Ne gyötörjön tovább az árverezéssel, mondja el mások; zug a fejem, holnap szini előadás, gondolkodnom kell...

E közben a vonat fűtyölt. Megérkeztek Kakasdra.

II.

Mózes első könyve így szól: „Kezdetben semmi sem volt.” Így hát harcz, háboru, csatapaté sem. Azonban megteremté Isten

martalékává tettük a Székelyföld összes haladását, fejlődését. Bizony szomorú való az, hogy képviselőink megválasztásuk után idejök nagy részét nem az országgyűlésen, hanem itthon, birtokaik, gazdaságaik rendezésével töltötték s kisebb gondjuk is nagyobb volt annál, hogy a mi érdekeinkről gondolkozva, annak keresztültvitelére valamit tettek volna.

Ez az egyedüli oka elhanyagolt ipari és közgazdasági állapotunknak; ez az oka, hogy ez ideig a Székelyföldnek vasutja sincs; kizárólag ennek tulajdonítom, hogy a szegény köznép téli háziiparának fejlesztésére és így a biztosabb megélhetésre mind ez ideig sem ut, sem alkalom nem találtatott; pedig nagyon is megérdemli, hogy e fontos kérdéssel, a nevelésügygyel kapcsolatosan, vezérferfiaink foglalkozzanak.

Ideje tehát, hogy a sógorság, komaság szép elveit félretegyük s oly képviselőt válasszunk, ki nemcsak ismeri bajainkat, hanem azok orvoslásáért akar is, tud is tenni.

E tiszta hazafini szeretet vezérelte a kézdi kerület azon tisztelt egyéneit, kik megbíráskozva a multon, vidékünk érdekeinek melletti több képviselésére Bárd Kemény Gábort, bércezes hazánk elsőrangú szónokát, az erdélyi gazdasági egyelet elnökét, a volt ipar- és kereskedelmi minisztert, kérték fel.

Az önérdéktől ment, a tiszta hazafini ére nyekben tündöklő nagy hazánkfia mindig elől járt e kis haza felvirágoztatására irányuló nagy munkában, s valódi megtiszteltetés reánk nézve és egy jobb jövő reményével kecsegtet, hogy ügyünket ő fogja képviselni.

Jól tudjuk mi, hogy a repülő hazafiak Coriolani boszuval rontanak a kormány ellen, a miért az ő személyes érdekeiket ki nem elégítette, de mi általános érdekeket a kicsinyeskedésen felülemelkedve akarunk képviseltetni.

Alsó-Törja a vele kapcsolatos, de önálló eljárásággal bíró Karathna, Volál és Felső-Törjával hatalmas erőt képez; szívós népében megvan a munkaszeretet, kitartás. Vezérferfiak az intelligenciából hatalmas tözsként emelkednek ki s megrongálás nélkül törnek előre a mostani nehéz anyagi viszonyok között is.

A mily büszkék e községek vezérferfiakra, épen oly leverőleg hat mindnyájunkra az a tudat, hogy sok általános érdekű ügynél nem vetik latba szavukat, hanem engedik az enyészetnek, a pusztulásnak.

Eltekintve minden közös ügytől, ezuttal csak nevelésügyünkről emlékezem meg.

Ádám felesleges bordájából az első asszonyt, és bizony, csak valljuk be, rögtön lön háboru. A mint a kigyó hízog beszédével elcsábítá, rögtön Ádámhoz futott és tovább adta, a mit a kigyótól hallott, s ha talán több ember él akkor a világon, egy perc alatt mindannyian megtudták volna a dolgot.

No különben e részben mi kisvárosiak is paradicsomi életet élünk.

Éva anyánk jóvoltából az a dicséretes tulajdonságunk meg most is megvan, a mit — hála Szarvas Gábor nyelvújítási törekvésének — elsözmánynak neveznek, de nálunk közönségesen pletyka a neve, a mely ékes tulajdonság feleslegessé teszi a telegráf és telefon elmés találmányokat.

Kakasd a többi kisvárosok közül nem képez kivételt. Ott is épen úgy elterjed a híre, ha Szénásné ténsasszony vendégség alkalmával a kávét elpöngöli, s épen úgy elmondják „szó köztünk maradjon” kisérétében egyik a másiknak, míg az egész város tudni fogja, hogy Bükkösné ténsasszony az ebédet a mult vasárnap nem levestel, hanem töltött káposztával kezdte, a mi égbe kiáltó dolog.

Kakasd a művészetet is pártolja. Épen ma adják „Moliere halálát”, már nem tudom miféle károsultak javára.

A népesség be is gyűlt már Thaliának a Solymos ur istállójában felállított templomába, és a közönség igen otthon érzi magát.

Nem mesélem el, hogy foly a szóhordás egyik padból a másikba, persze négy szem közt, „tovább ne add” kisérétében, mert egy alak vonja figyelmünket magára, t. i. Orsolyáé, ki a hallgatóság között van, a kis 6

Képviselőtestületünk is, felemelkedve azon niveaura, hogy felekezeti iskoláinkon kívül más iskola is kell, létesítette Altörján a minden tekintetben kifogástalan községi iskolánkat két tanterővel.

Az iskola létjogosultságát, nagy horderejét bebizonyította, s mind a mellett el lehet mondani, hogy intelligenciánk, vezérferfiaink a megérdemelt pártfogásban részesítik? Bizonyára nem. Mert a ki látja, hogy 12 év óta nem voltak képesek a nagy költséggel épült szép iskolát és udvarát ennyi fakészlet mellett is bekerítettetni, nem nagy dicséretet mond sem az előjáráságról, sem az iskolaszékéről.

Hát ha azt tudnák, hogy iskolaszéket mily bajos alakítani ennyi tanult, mivel ember ittléte mellett is, még akkor bámulhatnának igazán!

Most egyébről nem szölok, hanem ha a szükség kívánja, később birtokviszonyainkról is megemlékezem.

Ezuttal a nevelés ügyét ajánlom mindnyájunk figyelmébe s kérem az intézőket, hogy több gondot fordítsanak rá, karolják fel a nevelés ügyét, mert csak akkor számíthatnak a valódi művelt névre, ha azt, mi őket is lelkileg emberré tette, pártolják s annak ügyében minden tőlük kitelhetőt kész örömmel megtesznek.

Nagyon szeretném, ha községi és felekezeti iskoláink mind a négy községben úgy rendezetnének be, hogy az elméleti tantárgyakon kívül a nép gyermekeinek mindenik iskolában külön-külön a helyi viszonyokhoz és piacunkhoz mérten oly háziipar taníttatnék, mely a szegényeknek télen rendes kereseti forrásul szolgálna s ne lennének az éhségtől kényszerítve a bűn rabszolgái, a birtokosok rémei.

A háziipar meghonosítása a szegény népre életkérdés, mert — mint tudjuk — egy család nagy része minden kereset nélkül tengődik a hosszú téli időn át s dolgoznék szívesen, de annyinak foglalkozást találni lehetetlen.

Karoljuk fel a háziipart, teremtsünk megélhetési módot a szegény népnek, mert ez által nemcsak anyagi jólétet szerzünk neki, hanem a hasznos foglalkozás által erkölcsi életük emelkedéséért biztos alapot helyezünk.

Titusz.

Különfélék.

— Gyászhir. Igazságszolgáltatásunknak újból halottja van. Drágos Elek k.-vásárhelyi kir. ügyész, a társas körök ezen kedvelt egyénisége, a kitünően képzett, jeles jogász, az

éves Czili pedig az esernyőből hevenyészett sugólyuk körül máskál, egy óriási körtét májszolja. Egyszer megkapja a csengettyűt, a függöny felrepül, Czili a színpadon a közönség nevetésére elkezd az ordítást, a körtét elveti s a deszkára veti magát. Erre Lepényessi, ki már fél lovagesizmáját felhuzta, felét nem, fél bajuszát is felragasztotta, felét nem, dühösen előrohan, a körtében elcsuszik s a pityergő Czilin keresztül hanyatt vágja magát. Erre a függöny, az általános zavar és a közönség eget rázó hahotája között, melyből az Orsolyáé vékonyan magaslik ki, legördül.

Igy történt Kakasdon Moliere gyászos halála, a mint egy körtében véletlenül elcsuszott.

Tóbiás, a mint volt, fél bajuszszal, fél csizmával és egy egész kudarcocczal rohan ki, lóra pattant s oda hagyta a várost, még vissza sem nézett. Örülten vágatott áronbokon keresztül faluja tornya irányában; a szegény pára majd kidőlt alatta, de másnap délutánra mégis hazaérkezett. Berohant, fiának nyakába borult:

— Végem van, Thimotheus! El vagyok veszve! Elsülyedek!

— Az Istenért, édes apám — szólt Thimotheus megijedve — ne ordítson úgy. A szomszéd szobában vendég van. A szekeren, melyet a vasúthoz apám elébe küldtem, Orsolya urhölgy jött meg; itt várja, üg yeirő akar apámmal beszélni.

Keményfi Katinka.

igazságszolgáltatás kiváló szakértelmű hivatalnok, folyó hó 24-én délután hosszas szenvedés után jobb létre szenderült. Temetése ma, május 26-án d. u. 4 órakor lesz. Nyugodjék esendesen!

— Gyászhir. Baló László felsőnépiskolai tanítót és családját súlyos csapás érte. János nevű, 3-ik éves kis fia folyó hó 22-én hosszas szenvedés után meghalt. Temetése folyó hó 23-án nagyszámú részvevő közönség jelenlétében ment végbe. Nyugodjék esendesen!

— Hymen. Kézdivásárhelyi Molnár Bálint m. kir. csendőrszervezőt eljegyezte Graffics Lajos könyi uradalmi ispánnak Ilona nevű leányát. Az esküvő jövő hó 30-án fog Győrött a ref. templomban megtartatni.

— Mikó Árpád képviselőjelölt programbeszédét Gyergyó-Szentmiklóson május hó 30-án, Gyergyó-Alfaluban pedig június hó 5-én fogja megtartani. A hölgyek által készített díszes lobogó közelebb fog a népszerű képviselőjelöltnek átadatni.

— Szünet. A helybeli népoktatási intézetekben, u. m. a felső-nép- és községi elemi iskolában, tegnap, azaz május 25-én, adtak szünetet a pünkösdi ünnepekre. E szünet tartani fog június 3-án reggelig.

— Vizáradások. Míg mi naponként imádkozunk egy-egy kevés esőért s mégis alig jutunk valami esekélységhez, addig Erdély délnyugati szegletén sok város és falu víz alatt fekszik. Nevezetesen Tordát előntötte a Sós-patak, ugyszintén a nagy esőzések miatt megáradt Aranyos elborította Keresztes és Polyán falukat; a kár körülbelül félmillió frt. Turt s a közeli falukat a turi patak, Gyulafehérvárt az Ompoly vize, Póka-Kereszturt a felhőszakadás okozta áradás, Nagy-Enyed a városon keresztül folyó patak, Dévát a kiáradt Maros öntötte el. A kár felszámíthatatlan. Biharmegyében a Körös, Temes megyében az összes vizek kiáradtak s végtelen károkat okoztak.

— Félrevezetett iparosok. Az ipartörvény életbeléptetése óta iparosaink csakis a sokadalmakra vannak utalva s így nem csoda, ha tömegesen lepik meg a közel eső országos vásárokat. Azonban folyó hó 20-án szegényekkel a brassói és a székelyegyleti naptár május fejében áprilist járatott, mert a Hossz-faluban május 20-ára jelzett sokadalom a jó brassóiak által már május 3-án megtartott s a másfelől oda seregülő iparosok üres piacot találtak. Jó lenne, ha úgy a naptárszerkesztők, mint a hatóságok az ilyesmire vigyáznának.

— Értesítés. A kézdivásárhelyi ev. ref. kebli egyháztanács megbízásából tisztelettel értesitem egyházunk híveit arról, hogy folyó hó 31-én, azaz pünkösdi harmad napján, a szokott helyen egyházi közgyűlés fog tartatni, melynek tárgyát a tiszújítás és tiz egyháztanácsos megválasztása fogja képezni. K.-Vásárhely, 1887. máj. 25-én. Kiss Károly, egyházi jegyző.

— Mulatság. A gyergyószentmiklósi „Szegény tanulókat segélyező rongyhasznosító egyesület” nyári mulatságát folyó évi június hó 5-én a Nyíres nevű erdőben tartja meg. Az indulás reggeli 9 órakor a polgári olvasó-kör helyiségéből történik. Részvételi díj: személyenkint 50 kr, család-jegy 1 frt. Kedvezőlen idő esetén a mulatság elhalasztatik; hogy mikorra, erről a közönség értesítetni fog.

— A kézdivásárhelyi kereskedő-iffjuság által pünkösdi második napján tartandó májális rendező-bizottsága e helyen szíves elnést kér mindazoktól, a kiknek a meghívók netalán kezeikhez nem jutottak, de arra igényt tartnak, s egyuttal kéri, hogy ez iránt szíveskedjenek a rendező-bizottsághoz fordulni.

— Kirándulás Brassóba és Sinaiába. A m. kir. államvasutak kolozsvári és brassói menetjegy-irodája a pünkösdi ünnepek alkalmával, folyó hó 29-én és 30-án, Brassóba és onnan külön vonattal Sinaiába, a román király nyaraló helyére, társas kirándulást rendez. A költségek nagyon mérsékelten vannak felszámítva. Bővebb felvilágosítást az érdeklődők a falragaszokról nyerhetnek.

— Köszönetnyilvánítás. A háromszék megyei „Erzsébet” árvaleány nevelő-intézet kezelő bizottsága szíves köszönetét nyilvánítja úgy id. Tóth Istvánné, mint tiszteletes Székely Jánosné urhölgyeknek azon dicséretre nem szoruló tettükért, hogy városunk áldozat-

kész, intézetünk ügyeit melegen felkaroló egyenitől az intézeti új növendékek számára 5 rend gyászruhára való összeget gyűjtöttek. Az adakozók következők: Szabó Mózsné szeszgyárosné 1 frt, özv. Hankó Lászlóné 1 frt, K. Csiszár Józsefné 1 frt, Szöcs Józsefné polgármesterné 1 frt, id. Tóth Istvánné 1 frt, Nagy Lajosné 1 frt, tisz. Székely Jánosné 50 kr, Kupán József 50 kr, ügyvéd Csiki Józsefné 40 kr, Fejér Lukács 2 frt, Welnreiter Györgyné 2 drb cachemir kendő, id. Pap Andrásné 1 drb fekete kendő, Fejér Lukácsné 1 nagy fekete kendő. Védtelen kis árváink nevében fogadják a buzgó gyűjtők s a kegyes adakozók legmelegebb köszönetünket. K. Várhely, 1887. május 12-én. Br. Szentkereszty Stephanie, elnök. Nagy Károly, igazgató.

Szerkesztői izenet.

Többen. Örömmel jegyezzük fel, hogy Önök is ugyanazon elvek diadálát, ugyanazon párt győzelmét ohajtják, melynek zászlója alatt küzdünk; de éppen a biztosan győzhetőség szempontjából kerülnünk kell minden személyes harcot, mérdő polemikát, mely csak az igazságot névelné s a kedélyeket keserítene el. Az elmondott okokból tehát nem közölhetjük beküldött közleményüket, bármily „őszinte” legyen is az különben.

Felelős szerkesztő:

Ifj. Dobay János.

Kiadó tulajdonos:

Ifj. Kovács Dániel.

Sz. 173. — 1887.

v. h.

Árverési hirdetés.

Alólírt bírósági végrehajtó a csikszeredai kir. e. f. törvényszéknek 1886 ik évi 967. szám alatt kelt végzése folytán ezennel közhírré teszi, miszerint végrehajtató csikszeredai takarékpénztárnak követelése s járuléka iránt végrehajtást szenvedő tushad-alvégi Römer Ferenc s nejeénél kielégítési végrehajtás folytán lefoglalt 438 frtra becsült ingóságok, u. m. 12 sifoner, 18 aranykeretű tükör, 24 matrác, 12 ágyfa és 12 drb töltött diván, el fognak adatni, minek a csikstushad-alvégi fürdőn leendő eszközzésére határidőül 1887-ik évi június hó 4 ik napjának délelőtti 9 órája tűzetik ki, mely árverésre a vevők oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érdeklött ingóságok emez árverésen, a polg. tk. rdt. §-ai szerint szükség esetében becsáron alól is eladatni fognak azonnali készpénzfizetés mellett.

Kelt Cs.-Szt. Mártonban, 1887-ik évi máj. 19-én.

Boeskor László,
bir. végrehajtó.

Legolcsóbb fűszer-forrás.

Csiszár Pál

fűszer-, liszt-, csemege-, bor-, festék- és gyarmatáru-kereskedő

Kézdi-Vásárhelyt

különösen ajánlja a nagyérdemű közönségnek aradi gőz- és hengermalmi lisztjeit, ehez valódi Schvindt-féle szesz-élesztőjét;

valódi tisztított amerikai petroléumát, a mely tisztán világít és szagtalanul ég;

ugyszintén bel- és külföldi liquerjeit, szalon- és csemegeczukorkáit;

továbbá többféle csemege asszaborát, ugyszintén üvegekben szentgyörgyi, neszméli, magyarádi, érmel-leki, somlyai, bakatori és grinadi borait, továbbá budai vörös borát szabadon és üvegekben a legjutányosabb árakban.

Bevásárol kinyomott szép friss bival-vajat, kilóját 70 krért, ugyszintén tehén-vajat minőség szerint a magasabb árakban.

Pontos kiszolgálás.

MAGYAR KIRÁLYI ÁLLAMVASUTAK.

KELETI VONAL.

Menetrend.

Érvényes 1886. október hó 1-től.

PREDEAL—NAGY-VÁRAD.

Érvényes 1886. október hó 1-től.

Állomások		319. vegyes v.	307. személyv.	301. gyorsvon.	Állomások		319. vegyes v.	307. személyv.	301. gyorsvon.
Predeal (vendéglő)	(érk. ind.)				Kis-Kapus (vendéglő, elágazás Nagy-Szeben felé)	(érk. ind.)	11.19	12.44	
Brassó (vendéglő)	(érk. ind.)	4.16	7.47			(érk. ind.)	11.31	12.49	
Botfalva	"	4.44	8.08		Tövis (vendéglő, elágazás Arad felé)	(érk. ind.)	1.22	2.09	
Földvár	"	5.02	8.24		Nagy-Enved	(érk. ind.)	1.51	2.19	
Mogyorós	"	5.24	8.39		Kocsárd (vendéglő, elágazás Maros-Vásárhely felé)	(érk. ind.)	2.18	2.39	
Apáca	"	5.43	8.51			(érk. ind.)	3.04	3.14	
Köpecz	"	6.05	9.07		Gyéres (elágazás Torda felé)	(érk. ind.)	3.14	3.22	
Agostonfalva	"	6.15	9.14			(érk. ind.)	3.51	3.53	
Alsó-Rákos	"	6.36	9.30		Kolozsvár (vendéglő)	(érk. ind.)	4.01	3.56	
Homoród	"	7.06	9.51			(érk. ind.)	5.56	5.30	
Kacsa	"	7.28	10.04		Nagy-Várad (vendéglő)	(érk. ind.)	6.31	6.31	6.03
Bene	"	7.53	10.24			(érk. ind.)	10.00	11.00	9.13
Erked	"	8.18	10.39			(érk. ind.)	10.55	11.15	9.18
Héjasfalva	"	8.52	10.03		Budapest	(érk. ind.)	7.45	10.00	2.15
	(érk. ind.)	9.19	11.19						
Segesvár (vendéglő)	(érk. ind.)	9.31	11.26						
Medgyes	(érk. ind.)	10.57	12.29						

Brassóból Bukarest felé a gyorsvonat indul reggel 5 óra 45 perczkor, a vegyes vonat délután 1 óra 55 perczkor

Nyomatott Szabó Albertnél Kézdi-Vásárhelyt.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.